

To the Rev. Father Léonce Dayan,

Editor of the Armenian Review "Pazmaveb".

Reverend Father,

*I*N the month of April of the present year, lovers of literature in all countries will celebrate the Centenary of the death of Lord Byron, one of the greatest poets, not only of England, but of the World.

During the hundred years that have elapsed since the poet's death, nowhere has his memory been more honoured and his genius better understood than by the Mekhitarist Fathers of Venice, with whose predecessors Lord Byron passed what were probably among the happiest hours of his romantic and troubled life.

When, on Whitsunday, 1922, I visited the Isle of S. Lazzaro, I was deeply touched by the reeneration with which you have preserved the portrait and other relics of Lord Byron, in the room where he studied the Armenian language with Father Paschal Aucher. I was received with the hospitality habitual to your Fraternity, was permitted to see the treasure-house of an ancient nation's culture, and to hear Mass in the chapel of the first people to embrace the Christian Religion. The memory of that day will remain with me through life. Little however did I then think that, within so short a time, the Rev. Father Dr. Arsène Ghazikian, the celebrated translator of the Greek, Roman, and Italian poets, and of our great Milton, would have done me the unexpected honour of translating my poems into Armenian verse, and that the Editor of "Pazmaveb" would have asked me to write a poem for the present solemn occasion, honours of which I am highly sensible.

I am only too conscious of how unworthy are the following verses, both of the Mekhitarist Fathers, and of Lord Byron's memory, but am consoled by the knowledge that my lines are predestined to be transformed to gold by the alchemy of Dr. Ghazikian's pen.

To the Abbot-General of your Order, to you, Reverend Father, to the Rev. Dr. Ghazikian, and to all the Mekhitarist Fathers of Venice,

I respectfully and gratefully dedicate these verses,

Chas. CAMELL

Genera. 14 January, 1924.

Ա. վերապատուելի Հ. Ղևոնդ Տալան

Խմբագրուկետ « Բազմավէպ » հոյ հանդէսի

Վեր. Հայր,

Ներկայ տարւոյս Ապրիլ ամսուն մէջ՝ ամեն երկրի գրականութեան տիրողները պիտի հալսեն Հարկարմաներ մահուան Լորտ Պայրընի, մեծագոյն շիրքողներէն մէկուն՝ ոչ միայն Անգլիոյ՝ այլ բնդհանուր աշխարհի:

Քերթողին մահուրենն ասպին սահած հարկար տարիներու շրջանին՝ ոչ մէկ տեղ չի սլանցու մեծարուած իր յիշատակը եւ իր հան-
ձարը լաւագոյնս հասկցուած՝ ինչպէս վե-
նետկոյ Միխրարեան Հայրերէն, որոնց նա-
խորդներուն հետ Լորտ Պայրըն անցուցած է
ժամեր՝ որոնք հաշմարտէն երջանկագոյններն
եղան իր վիպական եւ աղմկաշոյջ կեանքին:

Երբ 1922-ի Հոգեգայտուեան օրն աշգե-
լեցի Ս. Ղազար կղզին, խորասկս յազոնեցայ
այն յարգանքին՝ որով կը պահէիք Լորտ Պայ-
րընի նկարն ու նշխարները այն սենեակին
մէջ՝ ուր ան հայ ընդուն տրովիցաւ Հ. Յարու-
րին Ազգրի հետ: Եւ հիւրասիրտեցայ ձեր
Եղբայրութեան ընդել ասպնչականութեամբը,
ինձի քոյ տրտեցաւ տեսնել գանձատուներ հին
ագգի մը մշակոյթին, և շնել Պատարագը
Քրիստոնեական կրօնքն ընդգրկող տաւչին
ժողովրդին մատարան մէջ: Յիշատակն այդ
օրուան պիտի մնայ հետոս ամբողջ կեանքիս
մէջ: Եւ սակայն երբեք չեի կրնար մտածել
այն տոհմ՝ քե այնքան կարճ ժամանակի
մէկ Հ. Արտէն Ղազիկեան՝ յայտնի քարգմանիւ Յոյն, Հռոմեական եւ իտալ շիրքողներու, եւ
մեր մեծ Միլտոնին, պիտի ընէր ինձի անսպասելի պատիւը քարգմանելով իմ շիրքուածներս
Հայրերէն ուսմանարի, եւ քե « Բազմավէպ »-ի Հրատարակիչը պիտի խնդրէր ինձ շիրքուած
մը գրել ներկայ հանդիսաւոր աշխիւն, պատիւներ՝ որոնց համար մեծապէս երախտաւարս եմ:

Գիտակից եմ քե որքան անարժան եմ ձևտեւաւ տողելը քե Միխրարեան Հայրերուն,
և քե Լորտ Պայրընի յիշատակին: Իսկ կը մխիթարուիմ՝ մտածելով որ իմ տողերս սահ-
մանուած են ոսկիի փոխակիւրպունդն Հ. Ղազիկեանի գրչին քիմիայովը:

Ձեր Կարգին Ընդհ. Արտոյն, ձեզի, Վեր. Հայր, Հ. Ղազիկեանի, եւ վեներաբոյ
րոյր Միխրարեան Հայրերուն,

Յարգանք եւ երախտագիտութեամբ կը նախըմ աշ տողերը,

CHARLES RICH. CAMMELL

Չաս. ԳԱՄՄԵԼԼ

յընէ, 14 Յունուար 1924